

ΘΕΜΑ: Νοσοκομείο Παπαγεωργίου Θεσσαλονίκης

1. Ενόψει των διαφορών που ανέκυψαν: α) ως προς την καταβολή του ποσού που είχε αναλάβει να διαθέσει το Ίδρυμα Παπαγεωργίου για την κατασκευή και τον εξοπλισμό του ομώνυμου νοσοκομείου στη Θεσσαλονίκη (30.000.000 δολάρια) και β) ως προς την υποχρέωση του δημοσίου να καταβάλει στο Ίδρυμα ως επιχορήγηση το ποσό που αντιστοιχεί στον Φ.Π.Α., το Ίδρυμα Παπαγεωργίου προσέφυγε στο Διαιτητικό Δικαστήριο που προβλέπεται στο άρθρο 13 της από 18.9.1991 σύμβασης μεταξύ του Δημοσίου και του Ιδρύματος, η οποία κυρώθηκε με το ν. 1964/1991.

2. Το Διαιτητικό Δικαστήριο που συγκροτήθηκε νόμιμα εξέδωσε την απόφαση της 13ης Μαρτίου 1998 που κοινοποιήθηκε ήδη στους διαδίκους. Με την εν λόγω απόφαση το Δικαστήριο δέχθηκε κατά πλειοψηφία (Πρόεδρος του Διαιτητικού Δικαστηρίου και το μέλος του που όρισε το Ίδρυμα) και στα σημαντικότερα κεφάλαιά της την αίτηση του Ιδρύματος. Το μέλος του Δικαστηρίου που όρισε το Δημόσιο μειοψήφισε, διατυπώνοντας λεπτομερώς τη γνώμη του.

3. Το Δικαστήριο δέχθηκε συγκεκριμένα ότι: α) Το Ίδρυμα κατέβαλε το οριζόμενο στη σύμβαση ποσό, στο οποίο περιλαμβάνονται και οι τόκοι από τις καταθέσεις των κεφαλαίων του. β) Το Δημόσιο οφείλει στο Ίδρυμα ως επιχορήγηση το ποσό των 1.620.020 δρχ. από επιστροφή καταβληθέντος ήδη Φ.Π.Α., υπό τον όρο πάντως ότι η επιστροφή Φ.Π.Α. δεν θα επιφέρει καθ' οιονδήποτε τρόπο μείωση του ποσού των 30.000.000 δολλαρίων και ότι το αντίστοιχο ποσό θα διατεθεί για την ολοκλήρωση της κατασκευής και του εξοπλισμού του Νοσοκομείου. Και γ) Το Δημόσιο οφείλει να καταβάλει στο Ίδρυμα ως επιχορήγηση κάθε ποσό που θα πληρώσει μελλοντικά ως Φ.Π.Α. για δαπάνες ολοκλήρωσης της κατασκευής και του εξοπλισμού του παραπάνω Νοσοκομείου, υπό τους περιορισμούς και τις προϋποθέσεις βέβαια που αναφέρθηκαν προηγουμένως (3β).

4. Μετά την απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου και την επίλυση των συναφών διαφορών θα μπορούσε να συνεχισθεί η εφαρμογή της σύμβασης και να προωθηθεί προς κύρωση στη Βουλή η νέα (τροποποιητική) σύμβαση μεταξύ του

Δημοσίου και του Ιδρύματος, η οποία επιτεύχθηκε με επίμονες διαπραγματεύσεις και βελτιώνει σημαντικά τη διοίκηση και λειτουργία του Νοσοκομείου.

5. Η προοπτική κατάθεσης αίτησης ακυρώσεως εκ μέρους του Δημοσίου της διαιτητικής απόφασης θα “διαιώνιζε” την εκκρεμότητα με όλες τις δυσμενείς επιπτώσεις. Μία ανάλογη πρωτοβουλία θα εκινείτο άλλωστε στα όρια του ν. 1964/1991, αφού η συγκρότηση και η αρμοδιότητα του Διαιτητικού Δικαστηρίου δεν αμφισβητήθηκε από το Δημόσιο.

6. Ορθό θα ήταν επίσης να επισπευθούν οι έλεγχοι που έχουν παραγγελθεί, προκειμένου να αποσαφηνισθούν όλες οι πτυχές των σχέσεων του Ιδρύματος και των δωρητών με το Δημόσιο. Τέλος, πρέπει να σχεδιασθεί με προσοχή η εκ νέου ενεργοποίηση της σύμβασης και η προώθηση της τροποποιητικής σύμβασης προς κύρωση στη Βουλή.

Αθήνα, 30 Μαρτίου 1998

Dis.M(2)/0P/Papageorgiou.doc/30.3.98/p.1-2/rp